

Art. Det tilsigter kun en Tydeliggørelse af, hvad den paagældende Paragraf i Lovforslaget ved anden Behandling kom til at indeholde.

Ændringsforslag Nr. 4, der forringer Stillingen for de gamle, som har Pension, kan vi ikke stemme for, men maa stemme imod det. Vi foretrækker her Lovforslagets Affattelse.

Vort næste Ændringsforslag vedrører Overgangstiden. Naar man, hvad vi i højeste Grad beklager, forhøjer Alderen, der giver Adgang til Aldersrente, fra 60 til 65 Aar, maa der i alt Fald en Overgangstid til. Nogen Overgangstid skabes der jo ved Flertallets Ændringsforslag, men vi kan ikke finde den fyldestgørende. Vi mener, at der mindst bør være en 20-aarig Overgangsperiode, og derom stiller vi Forslag i Ændringsforslagene Nr. 6 og 7.

Endelig er der Spørgsmaalet om de nuværende alderdomsunderstøttede. Som Forslaget blev vedtaget ved anden Behandling, var det umuligt. Man havde — jeg ved ikke, om det var mere eller mindre bevidst — helt ladet sidste Halvdel af § 21 udgaa, og det skabte en fuldkommen umulig Stilling, som den ærede Ordfører for Venstre sagde, idet der vilde være nogle af de gamle, der vilde faa flere Hundrede Kroner mindre i Aldersrente, end de nu har i Alderdomsunderstøttelse. Men selvfølgelig har de indrettet deres Forhold efter det, de nu faar, og kan slet ikke leve af mindre. Hvad skal de da gøre? At gaa til Fattigvæsenet er den eneste Udvej; men saa mister de Retten til Aldersrente. Her maa altsaa gøres noget. Det har man ogsaa indset fra hele Udvalgets Side. Men vi har ment, at det bør ordnes saaledes, som vi foreslaar i Ændringsforslag Nr. 8, at de alderdomsunderstøttede, der oppebærer en større Alderdomsunderstøttelse end den Aldersrente, der maatte tilkomme dem, faar Lov til vedblivende at beholde deres Understøttelse. Efterhaanden vil de jo dø ud. Kommunerne skulde altsaa have en Ret til at give dem, hvad de hidtil har haft. Skulde vort Ændringsforslag blive forkastet, maa vi anbefale at stemme for Flertallets Ændringsforslag under Nr. 9, selv om det ikke er saa godt, som det skulde være. Det betyder dog et Fremskridt fra den Skikkelse, Forslaget fik ved anden Behandling, idet de det første Aar kan faa, hvad de nu faar, og der derefter fradrages $\frac{1}{5}$ af Forskellen mellem Alderdomsunderstøttelsen nu og Aldersrenten ved denne Lovs Ikrafttræden, indtil Aldersrentebeløbet indtræder.

Hvad Spørgsmaalet om de 5 Mill. Kr.

fra Statskassen til Kommunerne angaar, har Forslaget nu faaet en Affattelse, der er betydelig bedre end den, som fremgik af den Betænkning, der blev afgivet til anden Behandling. Den højtærede Indenrigsminister har i Udvalget givet en Forklaring af, hvad Hensigten er, nemlig at der skal tages Hensyn i en væsentlig Grad til Antallet af Personer, hvormed Antallet af dem, der nu faar Alderdomsunderstøttelse, udvides, naar der bliver Tale om Aldersrente. Derved vil ogsaa de Kommuner, som er mest humane — og det er særlig Købstadkommunerne —, kunne faa deres Bidrag af denne Understøttelse. Der vil ogsaa blive taget andre Hensyn, og den højtærede Indenrigsminister har i Udvalget afgivet en Erklæring i saa Henseende, som jeg gaar ud fra, han vil gentage her, og efter den Forklaring vil vi kunne stemme for Ændringsforslag Nr. 5.

Dermed vil jeg anbefale mine Meningsfæller at stemme for de Ændringsforslag, som er stillet af Mindretallet under Nr. 2, og subsidiært for Flertallets Ændringsforslag, som jeg her har nævnt.

Vesterager: Fra konservativ Side i Udvalget er vi gaaet med til de af Flertallet stillede Ændringer, fordi vi mener, at disse Ændringer dels tydeliggør Loven, dels skaber Overgangsbestemmelser, som vi finder berettigede. Det er en Selvfølge, at et Lovforslag, som foranlediger, at man gaar fra eet Princip over til et andet, altid vil skabe nogen Vanskelighed i Overgangstiden, og der er Mennesker, som i særlig Grad kan blive ramt haardt i den Tid, som kommer til at danne Overgangen til det nye. Det er da naturligt, at man søger at gøre denne Overgang saa lempelig som mulig, i hvert Fald giver en rimelig Tidsfrist. Derfor er vi gaaet med til disse Ændringsforslag. Vi kan ikke gaa med til en saa lang Tidsfrist, som er foreslaaet fra anden Side, idet vi mener, der maa være nogen Rimelighed i Overgangstidens Længde. Der er jo oven i Købet talt om, at Lovforslaget i det hele skulde være en Slags Overgangslov, som muligt kunde blive afløst af en endnu bedre Lov. Naar Loven først skulde gennemføres i sin fulde Udstrækning i 1943, og man saa bagefter skal have en rimelig Tid til at undersøge, hvorledes den har virket, vilde man vel næsten maatte ledsage Loven med Ønsket om en meget lang Levetid for Indenrigsministeren, hvis det skal lykkes ham at indsamle Erfaringer for at kunne forberede det nye Lovforslag, som skal afløse dette, naar det er bragt til